

Ahoj lidi,

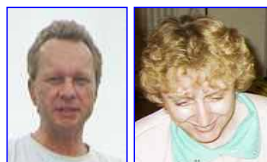
jak již všichni tušíte, zase skončila jedna akce **BBCC** - v pořadí již 15. akce s názvem **Doubice**, při které jsme letos již po druhé navštívili lokalitu **Českosaského Švýcarska**. Ačkoli byla celý týden předpověď počasí neurčitá a každý den hlásali všechny možné zdroje něco jiného, nakonec bylo nádherně, takže jsme se celé dva dny mohli kochat překrásnou přírodou a selektivně zvětřalými pískovcovými útvary. No a kde jsme vlastně všude byli, co jsme viděli a o co jste přišli, když jste dobrovolně či nedobrovolně zůstali doma ...

Pátek 18. 9.

Tentokrát bylo poměrně velmi dlouho záhadou, kdo se vlastně zúčastní a kdo ne - někteří řekli rovnou, že nemohou, protože musí zazimovat letní sídlo v Borku či co; někteří řekli, že na 100% pojedou a nakonec nejeli, protože, co se holt dá dělat, chřipkové období nastává, nebo jim plány na volný víkend zmařily pracovní povinnosti. Takže nakonec jsme se sjížděli a vyjeli jsme v této sestavě:

18,00 - na tuto hodinu byl sice stanoven původní sraz na panelové cestě v Kobyliších, ale vzhledem k tomu, že jsme jeli pouze dvě auta a časově jsme to příliš nestíhali, operativně jsme sraz posunuli o 15 minut později

18,05 - s rizikem, že budou minimálně 10 minut čekat, byli v Kobyliších **Bohuňáci** (**Pepa jr.** + **Pepa sr.** + **Nikolka** + **Šmudla**)

18,09 - přijeli jsme my - tedy **Honza + Vr.**

18,15 - protože jsme byli všichni (ještě měli jet Pospíšilové, ale zatím doma čekali až dorazí Petr a přijedou až do Doubice), nic nebránilo tomu, abychom vyjeli směrem na Českou Lípou, Nový Bor, Jiřetín pod Jedlovou, Rybníště a Doubici.

Cesta nám rychle uběhla a bez obtíží jsme dorazili i do Doubice - zde nám ovšem zmizel úsměv ze rtů, protože ve tmě nebylo vidět na krok, natož nějaký komín od továrny, což byl základní orientační bod. Naštěstí jsme ale na továrnu narazili hned po vjezdu do Doubice a tak najít jediné stavení nad ní již bylo dílem okamžiku (i když až teprve ráno jsme mohli identifikovat, jakou barvu má střecha a z jaké půlky je stavení zděné).

20,10 - konečně jsme byli v příjemně vytopené kuchyni u **Kopeckých**. Nebudu vás unavovat informacemi o vybalování - zkrátka poměrně rychle jsme obsadili víkendové sídlo **Káči** a **Jirky** a dali jsme první piva.

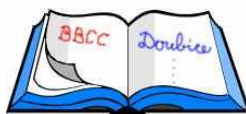
21,00 - těsně před dokončením **informační cedule BBCC** (kterou velmi zručně vyráběl Jirka) přijeli akorát k večeři **Pospíšilové** (**Irena** + **Lojza PP** + **Petr** + **Eva**) u nichž touha po výletu zatím vítězila nad viditelným nachlazením, takže pro páteční večer jsme

byli v kompletní sestavě:

- Kopečtí (Jirka + Káča) + víkendové sídlo + 1 kytara
- Bohuňáci (Pepa sr. + Pepa jr. + Nikolka) + Šmudla + 2 kytary
- Pospíšiláci (Lojza PP + Irena + Petr + Eva) + začínající chřipka

- Honza + 1 kytara
- Vrstevnice + **BBCC kronika...**

... je nás tedy 11 lidí + 1 pes + 4 kytary ...

Po vydatné večeři (polívka, káva a perník) jsme byli všichni totálně odrovnaní a ačkoli jsme měli k dispozici 4 kytary, nikdo nebyl schopen se pustit do hry. Nejvíce aktivity projevili pouze nachlazení Pospíšiláci, kteří v horní místnosti vesele hráli kulečník. No a tak se nelze ani divit, že jsme šli tentokrát spát velmi brzy - asi ve 23,30.

BBCC

Rekapitulace:

Celkem se zúčastnilo: 11 lidí
Celkem psů: 1
Celkem aut: 4
Počasí: poměrně teplo, téměř jasno - na to, že celý týden prapršel a byla zima, si nebylo nač stěžovat, t = cca 16° C

AUTEM

Celkem jsme ujeli: 106 km
Hrubý čas: 1:50
Čistý čas: 1:40
Průměrná rychlost: 64 km/hod.
Trasa: Praha (Kobylisy) - Mělník - Česká Lípa - Nový Bor - Jiřetín pod Jedlovou - Rybníště - Doubice
Cesta: OK

Sobota 19. 9.

7,00 - Pepa sr. strčil hlavu do kuchyně a tiše oznámil, že jde na houby
8,30 - pomalu jsme se začali hrabat ze svých spacáků a zjistili jsme, že to nebyl sen a Pepa sr. se Šmudlou jsou skutečně zřejmě kdesi v lese. A zatímco se ti dva honili za lesními plody, věnovali jsme se my ostatní mytí nádobí, snídani, diskusi o dnešní trase (kterou navrhl Jirka a která byla přijata bez výhrad) a ranní siestě vůbec. A nutno přiznat, že když se naši houbaři vrátili, v košíku opravdu měli pár pěkných kousků - zkrátka zjistili jsme, že rostou.

9,59 !!! - ještě než jsme stihli vyvěsit **informační ceduli**, že zde momentálně sídlí **BBCC**, přijeli **Kalivodi** téměř

v plné sestavě

Gábina
Karel
Kája
Tomáš

bez Blacka.

A ačkoli výlet ještě ani pořádně nezačal,

Gábina si již vyrobila na svém kole lehký defekt – cestou si holt Kalivodi vyzkoušeli, jak to vypadá, když ze střechy spadne špatně připevněné kolo (žádná legrace, vid' Ireno !?). I když v Gábinih případě cyklistický oř

nepadl docela, ale zůstal viset právě za zadní kolo, následkem čehož došlo k lehké osmičkové deformaci. Ale jet se na něm dalo bez obtíží (pokud pomineme, že mírně drhla zadní brzda), takže Gábina se našťestí mohla společně s námi vydat na výlet.

10,01 - přijela **Radka** + **Toni** + naši první zahraniční hosté - Toniho syn **Martin** a jeho kamarád **Oliver** a od této chvíle jsme byli kompletní

... takže nás bylo 19 lidí + 1 pes + 4 kytary ...

11,02 - vyjeli jsme. Mezi drobnými mráčky vystrkovalo své paprsky sluníčko a pomalu osušovalo zem provlhlou ranní rosou. A ačkoli se zdálo být sluneční paprsky teplé, přece jenom jsme oblékli větrovky a mikiny - jen Honza jel celý den pouze v tričku **BBCC** (a překvapivě ani nenastydnul, zatímco mnozí se po návratu z víkendu začali potýkat s nepříjemnou rýmou).

BBCC

Sjeli jsme k Doubické hospodě a pokračovali jsme dále po silnici kolem Doubického potoka. Všude kolem voněl svěží, téměř podzimní, les a houbařů bylo snad víc než hub samotných. Na křižovatce zvané u Cimrmana (dle mapy U Sloupu) jsme ze silnice odbočili na zpevněnou lesní cestu a zdolali jsme první dokopec dnešního dne. V místě zvaném Na Tokání (ovšem tetřev nikde ani jeden) nám sice Jirka sliboval první občerstvovací pivo dnešního dne, ale po zjištění, že restaurace samotná je ještě o kus dále do kopce, jsme se rozhodli pokračovat v trase výletu a nezdržovat se hospodou.

A tak jsme vyjeli směrem na Jetřichovice a ačkoli nám Jirka tvrdil, že teď už nás čekají jenom samé skopce (až na závěrečné stoupání zpět Na Tokání), byl před námi neustále dokopec. Cca po 1 km nám ovšem nezbylo **než konstatovat, že jedeme špatně**, a že se tudy k vytčenému cíli na kolech nedostaneme, o čemž nás

presvědčovala nejen **výstražná značka s přeškrtnutým cyklistou**, ale i Jirkovi bohaté

zkušenosti se zdejšími skalnatým okolím, které je sice překrásné na pohled, ovšem s kolem se různé skalky, kamenné schody, žebříky, soutěsky

a cesty končící vysoko na skále zdolávají jen velmi obtížně...

... a tak jsme obrátili kola a konečně jsme jeli s kopce. Kolem dokola nás obklopovaly překrásné lesy a pískovcové skály vytvarované do rozmanitých útvarů, v trávě a jehličí se **červenaly kloboučky muchomůrek**, kterých zde bylo neuvěřitelné množství, každou chvíli jsme museli čekat na Pepu sr. a Karla,

kteří v různých lesních zákoutích nacházeli množství sametáků, klouzků a křemenáčů - jejich houbařská srdce si zkrátka přišla na své, **Káča** spadla s kola a **lehce si odřela ruku** a přes cestu nám náhle přeběhl jelen (opravdu myslím to statné zvíře s bohatým parožím na hlavě) a se Šmudlou v patách zmizel v lese, což lehce rozhodilo Pepu sr., který měl tendenci běžet za nimi a psa zachraňovat. Ale Šmudla je přece jenom inteligentní zvíře, a tak nechal nakonec jelena jelenem a po chvíli se poslušně zase vrátil, k Pepově radosti, zpět.

No a tak jsme z toho všeho začali odpočívat. Uprostřed lesní cesty jsme postupně vytahovali svačiny, diskutovali jsme na téma jelen a houby a Pepa měl tendenci Káče vydezinfikovat její odřenou ruku - ovšem doktorky moc dobře vědí, jak to štípe, takže **se ošetření dobrovolně vzdala** a pokračovali jsme dál.

12,38 - a aby byly události tohoto výletu kompletní, uprostřed lesů a skal (před hospodou to prostě nikoho ani nenapadne) **Martin** (poprvé v životě) **píchnul**. A evidentně ho překvapilo, že se něco takového vůbec může stát -

naštěstí byl poblíž **Lojza PP**, který se se slovy „to co já jsem napíchal, ty jsi sotva naježdil“ ujal Martinova kola a za „pouhých“ 20 minut (o Mc Larenu se raději už ani zmiňovat nebudu) duši s pomocí ostatních vyměnil. Samotná výměna duše náročná nebyla, ale vysvětlit německy Martinovi a Oliverovi, kde vzal Lojza svojí slavnou přezdívku „Lojza PP = Lojza Píchal Pospíšil“ a co to vlastně znamená byla pro Irenu a Toniho dost náročná záležitost (a mám pocit, že tomu chlapci příliš nerozumí dodnes - holt jiný kraj, jiný mrav, ale až s námi pojedou víckrát ...). Zajímavá je ovšem rovněž skutečnost, že někdo píchnul až nyní, protože od rána až do této chvíle jsme již projeli dost cest plných neuvěřitelně ostrých kamenů a kamínků po kterých jsme hopsali jen s velkou opatrností.

13,02 - konečně jsme dojeli přední část naší výpravy - samozřejmě na nás čekali na okraji Jetřichovic **v kiosku**

„U Marjánky“, kde se občerstvovali čajem, grogem, pivem, klobásou a hranolkama a k této činnosti jsme se i my ostatní bez dlouhého pobízení přidali.

A pokud vás to zajímá - Marjánka není překvapivě jméno paní vedoucí, ale je to vlastně vyhlídka nebo spíše srub na ukrutně vysoké skále nad Jetřichovicemi, kde se dle Pepy sr. zvláště za bouřky špatně nocuje (a on to musí vědět, protože zde kdysi v čísi náručí přečkal jakousi noční bouřku).

BBCC

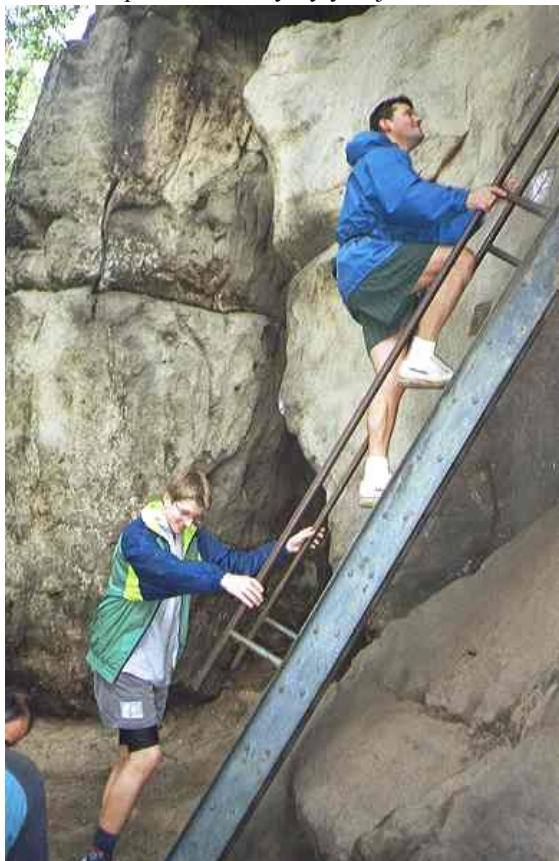

13,28 - konečně jsme se dostatečně zahřáli všemi možnými tekutinami a pokračovali jsme dál. Projížděli jsme vesničkou **Jetřichovice**, která právem patří mezi nejkrásnější místa této lokality. Všude kolem nás jsme po okolních zelených strání obdivovali překrásné roubené chaloupky, které pamatují ještě doby Rakouska Uherska, ne-li víc, a které již na první pohled byly stylově zcela odlišné od domečků, které jsme viděli na Kokoříně a v jiných lokalitách. Byla to prostě pastva pro oči - jedna chaloupka hezčí než druhá. Ale i ta sebekrásnější vesnice má konec, a tak jsme se zase ocitli na silnici mezi lesy a poli a za chvíli jsme dojeli na okraj Vysoké Lípy, kde jsme se zastavili na oběd.

13,50 - 15,50 - obědvati jsme v objektu zvaném Intercamp, který v sezóně zřejmě slouží jako rekreační kempinkové místo. A ačkoli zde již nyní bylo poměrně pusto a nikde žádný rekreační, trvalo obsluhu téměř 2 hodiny, než se jí podařilo všechny nás obsloužit a nasytit - zatímco první již měli vypitou i polední kávu, poslední z nás ještě ani neviděli svůj talíř. Prostě nic moc, ale jídlo bylo dobré, takže jsme dostatečně odpočinuti a ve výborné náladě pokračovali dál. (Jen by mě zajímalo, jak to dělají v sezóně, kdy se najednou chce najíst ne devatenáct, ale třeba padesát lidí - ledaže by posledních pár strávníků spojilo oběd přímo s večerí.)

15,55 - 16,05 - na jediné a poměrně frekventované křižovatce ve Vysoké Lípě jsme dost dlouho čekali na mužskou část Kalivodů, kteří mezi břízkami před restaurací opět propadli houbařské vášni (je až neuvěřitelné, co pár křemenáčů dokáže udělat z dospělého chlapa) a Pospíšilů, kteří se hodnou chvílí na silnici mazlili s okolo lezoucím slepýšem. Naštěstí zmíněný plaz (nebo vlastně ještěrka, abychom si nepopudili přírodovědné znalce) nesdílel s Petrem touhu jezdit na kole a v kapse se mrskal, takže jsme mohli pokračovat dále na loupežnický hrad Šaunštejn a bez hada.

16,15 - loupežnické hrady byly odjakživa v lesích dobře ukryté a ačkoli k nim dnes již vedou značené turistické cesty, my jsme opět lehce zabloudili.

16,23 - 17,00 - v lese jsme ponechali Pepu jr. a naše kola a po kamenitých schodech jsme vyšli pod **loupežnický hrad Šaunštejn**, který byl ovšem velmi rychle překřtěn na „**Šukštejn**“, protože se to lépe pamatovalo.

Musím přiznat, že kdybych věděla, co nás čeká, netáhla bych s sebou kroniku a Pepa sr. by jistě nechal u kol i Šmudlu, protože

**dlouhých
železných
žebřicích
a kamenných
stupních**

se mu se psem v náručí nelezlo nejlépe.

Ale **vyhlídka byla se shora úžasná**. Okolní lesy pod námi tiše šuměly a my co trpíme závratí jsme si přišli na své.

.A překvapivě zde fungovaly i obě **mobilní sítě**, čehož okamžitě náležitě využili přítomní **telefonisté** - zkrátka, když už „do přírody bez mobilu nelezou“ (vid' **Ireno**), tak ať mi taky k něčemu je.

Jen Šmudla, kterému cesta dolů, byť opět v Pepově náruči, dělala viditelné problémy, se přestal klepat až pod hradem.

Ze „Šukštejna“ jsme již poměrně rychle projeli po tzv. České silnici, Mokřým a Táborovým dolem a vystoupali jsme zpět Na Tokání - srdce houbaře Karla sice velmi krvácelo, když mu naše tempo nedovolovalo vysbírat houby v lesích kolem cesty, ale taštičku na kole už měl stejně plnou a nůši si s sebou nevezal.

17,56 - za Tokání došlo k rozdělení naší expedice - zatímco většina už měla rozmanitých terénů a cyklistiky vůbec dost, rozhodla se již neexperimentovat a po silnici se vrátit do Doubice, Honza + Jirka + já (Vr.) jsme se rozhodli pro cestu lesem. Sraz byl určen **v Doubické hospodě** a vyrazili jsme.

17,58 - 18,13 - cca po 100 metrech vypadl Jirkovi z nosiče šroubek - nicotný kousek železa opatřený pár závitů ovšem způsobil, že se mu

cyklotaška chytla do kola, vylomil se jeden drát a kolo s nepříjemným zvukovým efektem zůstalo stát na fleku. Stalo se toho ve zlomku vteřiny opravdu dost a v tuto chvíli byl Jirka rád, že šlape do kopce po lesní cestě, protože na sjezdu po silnici by mu zablockované kolo způsobilo asi velmi nepříjemný pád (anděl strážný se holt zase jednou nadřel). Šroubek jsme samozřejmě nenašli, a tak jsme nosič i tašky přivázali a pokračovali jsme dál cestou necestou tichým podvečerním lesem až do Doubice.

18,45 - nebýt krátké opravy, asi bychom se všichni sešli před dveřmi hospody, ale takto jsme dojeli naši **silniční skupinu** akorát když **večeřeli**.

19,43 - konečně doma. Za okny již vládla noc, ale **ve vytopené kuchyni bylo opět příjemně.**

20,00 - odjeli Pospíšiláci, u kterých přece jenom chřipka zvítězila nad sportovním duchem a víc než po pivu toužil hlavně Lojza PP po Paralenu a teplé posteli.

21,15 - na své rekreační sídlo v Benešově nad Ploučnicí odjeli Kalivodi

... no a kluci konečně **naladili kytary a při zpěvu, víně, pivě a fotkách** jsme vydrželi až do půl jedné, kdy jsme šli spát - ačkoli jsme původně předpokládali, že někteří postaví stan, **všichni jsme se nakonec pohodlně poskládali do útrob víkendového sídla** a spokojeně jsme **spali** až do rána.

Rekapitulace:

Celkem se zúčastnilo: 19 lidí

Celkem psů: 1

Celkem přijelo: 8 + 3 auta

Celkem odjelo: 8 lidí + 2 auta

Celkem přespalo: 11 lidí + 1 pes

Počasí: polojasno až slunečno, zkrátka babí léto jak vymalované, t = 16° C

Celkem jsme ujeli: 34,08 km

Hrubý čas: 8:41

Trasa:

Doubice - Doubická hospoda - křižovatka U Sloupu (zvaná u Cimrmana) - Na Tokání - po žluté turistické značce cca 1 km tam a zpět - po modré značce - po žluté značce = Haťový důl Branka - Jetřichovice - Vysoká Lípa - restaurace Intercamp - loupežnický hrad Šaunštejn (překřtěný na „Šukštejn“) - po lesní silnici = Česká silnice - Mokřý důl - Táborový důl - Na Tokání - rozdělení 1.skupina - po silnici - křižovatka U Sloupu (zvaná u Cimrmana) - Doubice - Doubická hospoda 2.skupina - lesní cestou přes kopec až na žlutou turistickou značku - lesem až k silnici Doubice/Kyjov - po zelené značce - Doubice - Doubická hospoda

Cesta:

povrch jak kde - někde asfalt, někde bohatě sypano ostrým kamením, někde bláto a kaluže, ale okolí nádherné - samé lesy, červené muchomůrky, rozličné skalní útvary a překrásná roubená stavení

Průměrná rychlost: cca 12,6 km/hod.

Minimální bod: 165 metrů nad mořem

(křižovatka U Sloupu, zvaná u Cimrmana)

Maximální bod: 470 metrů nad mořem

(křižovatka turistických cest, kam jsme zabloudili dopoledne z Tokání - překvapivě to nebyl „Šukštejn“)

Převýšení celkem: 660 výškových metrů (590 v. m. na kole, 70 v. m. pěšky na „Šukštejn“)

Čistý čas: 2:42:08

Neděle 20. 9.

8,45 - 9,00 - **poměrně pozdě jsme začali vstávat** a snídali jsme a snídali jsme a snídali jsme a pak jsme konečně naplánovali dnešní trasu (opět jsme si nechali doporučit od Jirky a opět jsme ji bez výhrad odsouhlasili) a stanovili jsme předběžný čas odjezdu na 11,30 ...

11,36 - neuvěřitelné, ale skutečně jsme nasedli na své **cyklistické oře** a vyjeli jsme vstříc slunečnému dni. Projeli jsme opět kolem Doubické hospody a vydali jsme se lesními cestami (bahnitými, kamenitými i zpevněnými) až k hranicím s Německou republikou. Kolem nás se ve slunci třpytily stále ještě zelené lesy a cesty byly lemovány houfy červených muchomůrek, jejichž kloboučky

vypadaly v lesní zeleni překrásně (až bylo člověku líto, že tyhle nádherné houby jsou jedlé jenom jednou). Po **zpevněných lesních cestách** jsme projížděli poměrně rychle a **Šmudlovi**, který se ještě ani nestačil po ránu protáhnout, se **v batohu příliš nelíbilo**.

V bahnitých úsecích dnešní trasy měla Káča tendenci vyhlásit soutěž „**prase dne**“ - brzy jsme ovšem zjistili, že by to byl **Šmudla**, protože na jeho rochnění v rozličných

kalužích prostě nikdo neměl, a tak jsme sebe i kola nadále udržovali raději v čistotě.

Po skvělém hřebenovém přejezdu přes Kuní vrchy jsme konečně narazili na modrou turistickou značku, což bylo neklamné znamení, že jsme téměř na hranicích s Německem.

BBCC

12,33 - 12,44 - zastavili jsme se u **Hadího pramene**. Proč se tento pramínek nazývá právě hadím, to jsme se nedozvěděli, ale každý (včetně Šmudly, kterého toto čisté nic vůbec nelákalo ke koupeli) okusil čerstvou pramenitou vodu - byla průzračná, bez chuti a bez zápachu, ve složení H₂O - zkrátka voda přesně jak má být.

Od Hadího pramene jsme přešli k **Vlčí desce**, kde nastal v naší mezinárodní expedici lehký rozkol. Zatímco my, kteří německy neumíme, jsme se spokojili s českým překladem, že zde jakýsi lesník zastřelil v 16. století poslední dva vlky, Martin s Oliverem tvrdě přelouskali švabachem tesanou desku a tvrdili, že naopak vlci sežrali lesníka (překvapivě ne posledního). Nakonec jsme se dohodli na kompromisu - lesník sice vlky zastřelil, ale byl jimi i sežrán.

Poté jsme pokračovali dál až do Zadní Doubice, kde je pěší hraniční přechod s Německem. Zde jsme se ještě zastavili u Památníku pochodu smrti, kde sice již žádný informační šum nenastal, ale ani jsme se nedozvěděli, jaký pochod to vlastně byl. Pouze jsme se shodli na tom, že se neslučoval s osnovami dřívějšího režimu, protože starší mapy o jeho existenci vůbec nehovoří, nové jej sice uvádějí, ale jeho původ nevysvětlují a samotný Památník byl zřízen až v roce 1993. A pokračovali jsme dále podél Kyjovského potoka nám známým Kyjovským údolím, kterým jsme již projížděli při akci Krásná Lípa/Holany ...

13,26 - v místě zvaném **Turistický most** nás opustil Jirka, který se, bohužel, musel vrátit do Prahy o něco dříve, protože měl jakési jiné sportovní povinnosti.

No a my ostatní jsme si udělali krátkou zajížd'ku - opět **k loupežnickému hradu**, tentokrát k **Brtnickému**. A opět nás po zdolání krkolomných dřevěných a kamenitých schodů čekala díra v zemi a překrásná vyhlídka na okolní lesy. (A můžete si být jisti, že pokud polezete na nějaký jiný loupežnický hrad, bude vás očekávat přesně to samé - nepřístupné místo, žebříky, díra v zemi a vyhlídka - jen to bude v drobných obměnách a to je možná právě ten důvod, proč do těchto míst lidé znovu a znovu šplhají a chtějí vidět všechny ty žebříky a díry

v zemi a nevynechají jediný - co kdyby náhodou někde bylo něco jiného.)

... a tak jsme tedy **odpočivali na skále** s vyhlídkou na okolní lesy a pískovcové skály, fotili jsme se z různých stran, všichni jsme se jednohlasně shodli, **na**

kteřou borovičí by vylezl Radek, kdyby s námi byl a vyhřívali jsme se na sluníčku dokud se nám neschovalo za bílé obláčky.

14,40 - sjeli jsme zpět k Turistickému mostu a pokračovali jsme dále Kyjovským údolím, od Sýrového potoka jsme vystoupali kopec do Kyjova a pokračovali jsme dále po silnici až do Doubice.

15,29 - 17,05 - obsadili jsme **Doubickou hospodu**, abychom se konečně najedli, ale úsměv nám brzy zmizel ze rtů. Zároveň s jídelním lístkem nám číšnice oznámila dlouhý výčet toho co nemají a začarovaná slůvka „došlo“, „není“ nebo „poslední porce“ jsme během naší občerstvovací zastávky slyšeli ještě

foto z akce Tubož

několikrát. Ale přesto jsme se nakonec v příjemném prostředí Doubické hospody dobře a poměrně i rychle

najedli a zdolali jsme poslední úsek cesty k víkendovému sídlu.

17,10 - a protože každý výlet by měl mít svoji nezapomenutelnou tečku, měli jsme ji i my. Nebyl to ovšem pobyt v Doubické hospodě, ale Radka, která zkusila jet bez držení. No a když vylézala s kolem z příkopu, bylo jasné, že pokud bychom soutěž „**prase dne**“ skutečně vyhlásili, byla by rozhodně vítězem.

U Kopeckých už jsme se příliš nezdržovali - Radka odbahnila kolo i sebe, pobalili jsme tašky a auta, umyli jsme nádobí, zametli jsme chalupu od shora až dolů (je až neuvěřitelné, kde se neustále ta tráva brala) a byl tu konec...

18,20 - naposledy jsme si zamávali, každý podle svých schopností zamířil ku Praze a cyklistický víkend s **BBCC** od této chvíle již patřil neodvratně minulosti.

Rekapitulace:

Celkem se zúčastnilo:	11 lidí
Celkem psů:	1
Celkem přijelo:	0
Celkem odjelo:	11 lidí + 1 pes + 4 auta
Celkem přespalo:	0 lidí
Počasí:	babí léto opět ukázalo svoji slunečnou tvář, t = cca 16° C
Celkem jsme ujeli:	22,72 km
Hrubý čas:	5:45
Čistý čas:	1:42:56
Průměrná rychlost:	cca 13,4 km/hod.
Minimální bod:	155 metrů nad mořem (Zadní Doubice)
Maximální bod:	315 metrů nad mořem (Doubice)
Převýšení celkem:	485 výškových metrů (400 v. m. na kole, 85 v. m. pěšky na Brtnický hrádek)
Trasa:	Doubice - Doubická hospoda - po silnici směr Kyjov - po zelené turistické značce - po zpevněné lesní cestě = hřebenovka přes Kuní vrchy - modrá turistická značka - Hadí pramen - Vlčí deska - Památník pochodu smrti - Zadní Doubice - Kyjovské údolí - Turistický most - Brtnický hrádek - Kyjovské údolí - Kyjov - Doubice - Doubická hospoda
Cesta:	příjemná nedělní projížďka vesměs po zpevněných cestách (zvláště hřebenovka přes Kuní vrchy byla paráda), ovšem pár lehčích dokopců jsme zvládnout museli.

Ale za čtrnáct dní se zase se všemi na viděnou těší

Vrstevnice

Autor + text: Radoslava Jandová

Foto + Layout: Toni Stepanek